

Arrest

nr. 66 275 van 6 september 2011
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DE WAEL loco advocaat A. DOSSCHE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine, afkomstig uit Tbilisi, Georgië. U was getrouwd met een man van Ossetische origine. Uw man is spoorloos verdwenen sinds hij bij het uitbreken van het gewapend conflict in augustus 2008 thuis vertrok om deel te nemen aan de gevechten. Jullie hebben samen één zoon, G.(...). Eind oktober 2007 nam u voor het eerst deel aan demonstraties van de politieke oppositie. U was een aanhanger van L.(...) G.(...), één van de leiders van de manifestaties. Op 7 november 2007 traden de ordediensten zeer hardhandig op tegen de manifestanten die zich in het centrum van Tbilisi, in de buurt van het parlamentsgebouw, hadden verzameld. U was hierbij aanwezig samen met uw zoon. Toen de ordediensten chargeerden, liepen jullie weg. U werd gegrepen door een agent en viel op de grond. U werd geslagen door de agenten. Uw zoon kwam tussenbeide en probeerde hen te stoppen. Hierop werd hij gearresteerd en meegenomen

naar een onbekende plaats. Daar werd hij geslagen en werd van hem geëist dat hij een document zou tekenen waarin stond dat hij geld had gekregen om deel te nemen. De ochtend nadien had een onbekende man uw zoon gevonden in een buitenwijk van de stad en hem naar huis gebracht. U bracht uw zoon voor verzorging naar de polikliniek en later naar het ziekenhuis. Na een tijdje ging uw zoon terug naar school. Hij merkte echter dat hij gevolgd werd door onbekende personen. Hierop besloot u te verhuizen. U trok in bij een vriendin in een ander district van Tbilisi. Op 23 april 2008 werd uw zoon vlakbij het gebouw waar jullie woonden aangevallen door twee mannen, volgens u politieagenten. Hij werd hierbij verwond met een mes. Omstanders konden voorkomen dat hij meegenomen werd. Uw zoon kreeg medische verzorging in het ziekenhuis. Na dit incident verhuisde u naar een vriendin in Rustavi. In mei of juni 2008 stapte u naar de Ombudsman. Daar vertelde een medewerker u dat het beter was om u rustig te houden en niemand tegen de schenen te schoppen. In september of oktober 2008 huurde u een advocaat in omdat u nog steeds wilde dat de feiten tegen u en uw zoon onderzocht zouden worden en de daders terecht zouden staan. Het lukte uw advocaat niet om concrete bewijzen te bekomen maar hij achterhaalde wel dat een van de agenten die uw zoon had aangevallen familie was van G.(...) T.(...), Minister van Justitie. In de lente van 2009 vertelde uw advocaat dat hij bedreigingen had ontvangen en ermee stopte. U zocht nog naar een andere advocaat, maar tevergeefs. In juni 2009 wilde u nog deelnemen aan een manifestatie naar aanleiding van de internationale dag ter ondersteuning van de slachtoffers van foltering. U zag hiervan af nadat u telefonisch bedreigd was. Uiteindelijk besloot u het land te verlaten. Op 2 september verlieten u en uw zoon Georgië per vliegtuig. Op de luchthaven van Kiev, Oekraïne, werden jullie opgewacht door de passeur. Die bracht jullie met een auto naar de vrachtwagen die jullie (clandestien) naar België zou brengen. U kwam er aan op 5 september 2009 en vroeg twee dagen later asiel aan.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht nadat u en uw zoon problemen kregen met politieagenten in de nasleep van het gewelddadige optreden van de ordediensten tegen een politieke manifestatie in Tbilisi op 7 november 2007. Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u dat uw zoon mishandeld of gedood zou worden. (CGVS I d.d.07/05/2010, p.11-12, 20-21)

Er werden echter verscheidene ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u begin december 2007 al een advocaat, L.(...) K.(...), had ingehuurd. (CGVS I, p.16-17) Tijdens uw tweede gehoor stelde u dan weer dat u voor het eerst een advocaat inhuurde in september of oktober 2008. (CGVS II d.d.07/04/2011, p.7) Deze laatste verklaringen komen overeen met uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen afgelegd tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal, bleef u bij deze laatste versie van de feiten. U verklaarde dat u zich destijds zeer slecht had gevoeld en moeite had gehad om zich te concentreren. (CGVS II, p.16) Uw advocaat voegde hier nog aan toe dat u deze fout aan haar had gemeld bij de voorbereiding van het tweede gehoor en dat u bij het eerste gehoor zenuwachtig en verward was geweest. Dit zou mogelijk het gevolg geweest zijn van uw gezondheidstoestand toen. (CGVS II, p.18) Ter staving hiervan legde u twee e-mails (d.d. 21/03/2011 en 31/03/2011) van uw huisarts voor gericht aan uw advocaat, en een medisch attest d.d.10/04/2011. Dit kan echter niet volstaan als verklaring. Deze documenten beschrijven de medische problemen die u kent. Er blijkt echter niet uit dat u deze problemen reeds kende ten tijde van het eerste gehoor, noch dat u op dat moment niet in staat was om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Bovendien maakte u er tijdens het eerste gehoor zelf op geen enkel moment melding van dat u zich niet goed voelde of concentratieproblemen had, noch verklaarde u toen in het algemeen medische of psychische problemen te hebben, zelfs niet toen u tijdens dit gehoor werd geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen niet overeenkwamen met deze die u had afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U uitte op dat moment enkel het vermoeden dat men u toen (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) verkeerd verstaan had. (CGVS I, p.20) U had bijgevolg de mogelijkheid om uw verklaringen terzake alsnog recht te zetten maar u deed dit niet. Meer nog, u verklaarde hierna dat u een andere advocaat trachtte in te huren in oktober of november 2008, nadat K.(...) met de zaak was gestopt. (CGVS I, p.20) Echter, tijdens uw tweede gehoor stelde u dat K.(...) pas in de lente van 2009 stopte als uw advocaat. (CGVS II, p.13)

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de reden van de aanval op uw zoon in april 2008. Tijdens uw eerste gehoor uitte u het vermoeden dat deze aanval gebeurde omdat uw advocaat had geprobeerd om documenten te verzamelen. U dacht dat de mannen die uw zoon hadden mishandeld dit te weten waren gekomen en dit wilden verhinderen. (CGVS I, p.18-19) Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u nog een advocaat aan het zoeken was en een strafzaak wilde opstarten tegen de mannen die uw zoon en u mishandeld hadden. U vermoedde dat de verantwoordelijken te weten waren gekomen wat u van plan was. (CGVS II, p.11) Geconfronteerd met

deze tegenstrijdigheid verwees u enkel naar geheugenproblemen en uw toestand ten tijde van het eerste gehoor. (CGVS II, p.16-17) Zoals eerder reeds gesteld, kan dit geenszins volstaan als verklaring. Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw advocaat u voor u naar de Ombudsman ging in mei of juni 2008, al had verteld dat een van de mannen die uw zoon had aangevallen in april 2008 verwant was met G.(...) T.(...), de vroegere Minister van Justitie. (CGVS I, p.18-19) Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u dat op dit moment nog niet wist en dat u enkel kon raden dat de aanvallers de steun hadden van een invloedrijk persoon, zonder te weten wie. (CGVS II, p.15) Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat dit details waren voor u en dat u er niet op lette. (CGVS II, p.16) Echter, deze feiten kunnen bezwaarlijk afgedaan worden als details. Het betreft hier immers het moment waarop u wist van de connecties van de personen die uw zoon hadden aangevallen, informatie die mogelijk van groot belang was voor de mogelijkheden tot bescherming (onder andere via de Ombudsman) die u had.

Ten slotte werd nog een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen omtrent de daders van de steekpartij waarbij uw zoon gewond raakte. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat uw zoon een van de daders herkend had als één van de agenten die hem geslagen hadden (op 7 november 2007). (CGVS I, p.18) Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat uw zoon dacht dat een van zijn aanvallers één van de mannen was die hem in de periode voordien een tijd lang hadden gevolgd. U verklaarde hierbij nog uitdrukkelijk dat hij zijn aanvallers niet ergens anders van had herkend; en dat hij ook de mannen die hem achtervolgd hadden niet eerder had gezien. (CGVS II, p.9, 17) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u zich enkel dat u uw verklaringen tijdens het eerste gehoor niet meer herinnerde, hetgeen geenszins een verklaring is voor de tegenstrijdigheid.

Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de daders van de steekpartij en uw pogingen om bescherming te bekomen door een advocaat in te huren. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde reisweg van Oekraïne naar België. U verklaarde verscholen in de cabine van een vrachtwagen illegaal naar België te zijn gereisd. Volgens wat u zelf zag en van de vrachtwagenchauffeur vernam reisden jullie via Polen en Duitsland. U zag geen enkele grote grenspost onderweg en niemand controleerde de cabine onderweg. Wel stapte de chauffeur onderweg twee maal uit maar toen was er niets te zien. (CGVS, p.8-10) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Poolse buitengrens van de Schengenzone strenge controles op het vrachtovervoer gehouden worden door de grenswacht en de douane onder andere met het oog op het tegengaan van illegale migratie en de smokkel van goederen. Hierbij wordt ook de cabine van de chauffeur gecontroleerd. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u onderweg niets gemerkt hebben van een grenscontrole en u zonder enig probleem deze grens hebt weten oversteken.

Gelet op het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende uw reis van Oekraïne naar België, wordt ook de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou de vrachtwagenchauffeur de paspoorten van u en uw zoon niet hebben willen teruggeven (CGVS, p.11), ernstig ondermijnt. Hierdoor ontstaat ernstig het vermoeden dat u deze paspoorten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De identiteitskaarten en geboorteaktes van u en uw zoon bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en familieband die door mij niet betwist worden. Uw attesten van het Pushkin Pedagogisch instituut en van het technicum en uw arbeidsboekje tonen enkel uw opleiding en werkervaring aan, hetgeen evenmin door mij wordt betwist. De envelop toont enkel aan dat u documenten werden opgestuurd, zonder verder te specificeren dewelke. Het medisch attest d.d.31/07/2009 toont aan dat uw zoon werd opgenomen met verschillende verwondingen op 23 april 2008. Het attest vermeldt verder dat uw zoon verklaard had dat hij door een onbekende persoon werd aangevallen. Het bevat echter geen verdere informatie omtrent de juiste omstandigheden, de daders noch hun motieven. Bijgevolg kan het attest uw versie van de feiten niet op objectieve wijze staven. Het medisch attest d.d.18/11/2009 opgesteld door een Belgische arts, betreft enkel vaststellingen van littekens. Het doet echter geen enkele uitspraak over de precieze omstandigheden waarin of het moment waarop de verwondingen

werden opgelopen, zodat dit attest evenmin een afdoende bewijs van uw asielrelaas vormt. Dit geldt eveneens voor de attesten op naam van uw zoon, opgesteld door kinderpsychiater dr. A. L.(...). Hoewel ik begrip opbreng voor de psychische toestand van uw zoon, maken deze attesten geen melding van de precieze oorzaak van de problemen van uw zoon, zodat ze niet als objectieve stavingstukken van uw verklaringen beschouwd kunnen worden. De stukken die uw advocaat tijdens het eerste gehoor neerlegde – te weten het 2009 Country Report on Human Rights Practices Georgia van het VS State Department, het World Report 2010 Georgia van Human Rights Watch, een persbericht van FIDH en HRIDC d.d.24/04/2009, een artikel van Radio Free Europe d.d.07/11/2007 en een fiche van het Ierse Refugee Documentation Centre d.d.08/09/2009 omtrent het risico op vervolging omwille van politieke overtuiging in Georgië – tonen enkel de algemene (politieke) situatie en mensenrechtenproblemen in Georgië aan in de periode van 2007 tot 2009. U wordt in geen van deze stukken persoonlijk vernoemd, zodat deze niet vermogen uw persoonlijke asielrelaas aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Zij citeert hierbij de definitie van “vluchteling” zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster voldoet duidelijk aan de verschillende voorwaarden die deze definitie inhoudt en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) kwam verkeerdelijk tot de conclusie dat verzoekster geen recht heeft op enige bescherming.

In een tweede middel stelt verzoekster dat het CGVS “haar onderzoeksplicht” schendt door verschillende elementen niet te onderzoeken, onder meer de gebeurtenissen in het leven van verzoekster vóór 2007, haar werk, haar man en zijn activiteiten en verdwijning. Er werd evenmin dieper ingegaan op verzoeksters zoon en hij werd niet gehoord ondanks het feit dat hij bij het tweede gehoor de leeftijd van 18 jaar had bereikt.

In een derde middel tracht verzoekster de tegenstrijdigheden die haar worden tegengeworpen te weerleggen. Vooreerst stelt zij dat de vermeende tegenstrijdigheden slechts betrekking hebben op minder relevante delen van de kern van haar asielrelaas en dat op de belangrijkste punten geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn ongegrond of minstens te nuanceren. Zo zijn onder meer de inconsistenties tijdens de verschillende gehoren aangaande het tijdstip waarop verzoekster de advocaat L. K. inhuurde en het tijdstip waarop hij stopte, te wijten aan de concentratie- en gezondheidsproblemen die zij had gedurende het eerste interview. Verzoekster verwijst naar delen uit haar eerste gehoor om te onderbouwen dat de interviewer wel degelijk op de hoogte was van haar medische problemen. Wat betreft de reden van de aanval op haar zoon, stelt verzoekster dat dit het feit is dat de autoriteiten op de hoogte zouden geweest zijn van de juridische stappen die zij wilde ondernemen. Verzoekster is eenduidig betreffende de connecties van de daders van de aanval op haar zoon. De vermeende tegenstrijdigheden betekenen niet dat alle andere verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig zouden zijn.

In een vierde middel werpt verzoekster op dat het onmogelijk is de informatie waarop het CGVS zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid te besluiten van verzoeksters verklaringen aangaande haar reisweg, te controleren, gezien deze informatie niet werd toegevoegd aan het administratief dossier. Bovendien neemt het CGVS de realiteit niet in overweging daar het volgen van haar stelling zou betekenen dat er geen illegalen Europa zouden kunnen binnenkomen, *quod non*.

In een vijfde middel bevestigt verzoekster dat de paspoorten door de mensensmokkelaar werden afgenomen waardoor zij deze niet kan voorleggen. Het CGVS kan niet insinueren in de bestreden beslissing dat verzoekster de paspoorten bewust achterhoudt zonder haar de mogelijkheid te geven zich te verdedigen tijdens de gehoren. Bovendien zou het CGVS zelf bij de Georgische autoriteiten informatie kunnen opvragen.

In een zesde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekster meent dat ernstige schade in haar geval bestaat uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling van haarzelf en haar zoon in hun land van herkomst en dat zij geen bescherming kan krijgen tegen deze handelingen en evenmin een herstel in geval van schending.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2.1. Aldus is de opmerking van verzoekster dat het CGVS "haar onderzoekspllicht" schendt door verschillende elementen niet te onderzoeken niet dienstig daar dit neerkomt op een omkering van de bewijslast waarbij het CGVS de lacunes in het asielrelaas van verzoekster zou opvullen. Het is aan verzoekster om de relevante elementen ter beoordeling van haar asielaanvraag naar voren te brengen, gelet op de op haar rustende medewerkingsplicht. Bovendien laat verzoekster na aan te duiden hoe het onderzoeken van de aangehaalde elementen zou kunnen leiden tot andere vaststellingen in de bestreden beslissing. Er kan evenmin worden volgehouden dat vele elementen uit haar relaas niet door het CGVS worden tegengesproken, daar het niet aan het CGVS is om te bewijzen dat de feiten onwaar zijn, doch aan verzoekster om op een coherente manier een geloofwaardig relaas neer te zetten. Aangaande de opmerking dat verzoeksters zoon de leeftijd van 18 jaar had bereikt bij het tweede gehoor doch zelf niet gehoord werd, dient vastgesteld te worden dat hij geen asielaanvraag apart van zijn moeder indiende waardoor het CGVS niet verplicht is hem te horen, ook al is hij intussen meerderjarig geworden.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster de tegenstrijdigheden in haar asielrelaas niet weerlegt doch slechts minimaliseert als betrekking hebbende op onbelangrijke delen van haar asielrelaas. Dit kan niet worden volgehouden nu de tegenstrijdigheden betrekking hebben op het inhuren van haar advocaat, de reden van de aanval op haar zoon, en de daders van deze aanval. Dit zijn wel degelijk kernaspecten van verzoeksters asielrelaas daar het gaat om haar poging bescherming te bekomen en om de feiten die geleid hebben tot de vlucht uit haar land van herkomst. De tegenstrijdigheden met betrekking tot het tijdstip waarop verzoekster haar advocaat L. K. inhuurde en het tijdstip waarop deze advocaat ophield te werken voor haar, die werden vastgesteld tussen verzoeksters eerste gehoor enerzijds en verzoeksters tweede gehoor en de vragenlijst voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) anderzijds, wijt verzoekster aan haar medische problemen ten tijde van het eerste gehoor waardoor zij zich niet kon concentreren en vergissingen beging in haar verklaringen. Verzoeksters betoog dat zij reeds tijdens het eerste gehoor een medisch attest wou neerleggen, vindt geen grondslag in het gehoorverslag (stuk 10, gehoorverslag CGVS, 07/05/2010), net zomin als de aangehaalde passage uit de nota's van verzoeksters advocaat. Uit dit gehoorverslag blijkt dat verzoekster noch haar advocaat melding hebben gemaakt van medische problemen die verzoekster zou kennen, zelfs niet op het moment dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen. Zij stelde toen dat men haar bij de DVZ verkeerd verstaan had en verklaarde zelfs dat zij in oktober of november 2008, de periode waarin zij volgens het tweede gehoor en de vragenlijst bij DVZ haar advocaat L. K. voor het eerst contacteerde, reeds een andere advocaat aan het zoeken was nadat L. K. ophield te werken voor haar. De medische documenten d.d. 21/03/2011, 31/03/2011 en 10/04/2011 tonen niet aan dat verzoekster de beschreven medische problemen reeds kende ten tijde van het eerste gehoor, noch dat verzoekster hierdoor niet in staat zou zijn waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Voor de tegenstrijdigheden aangaande (i) de reden van de aanval op haar zoon in april 2008 (ii) het moment waarop zij wist dat één van de aanvallers verwant was met G. T., de vroegere minister van Justitie (iii) de herkenning door verzoeksters zoon van één van de daders van deze aanval, geeft verzoekster evenmin enige verklaring, doch zij beperkt zich tot een loutere ontkenning van deze tegenstrijdigheden zodat deze onverminderd blijven bestaan. Voormelde tegenstrijdigheden doen

afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. De toegevoegde algemene rapporten en artikels omtrent de situatie in Georgië volstaan geenszins om *in concreto* aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

In acht genomen wat voorafgaat, is verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep, volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.2.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst erop dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Ook wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast in beginsel bij verzoekster. Zij steunt haar vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op haar asielrelaas en brengt geen concrete elementen aan ter staving. De verwijzing naar stuk 4 (UK Home Office Border Agency Report van 25 november 2010), dat de algemene situatie in Georgië schetst, volstaat niet om aan te tonen dat er *in concreto* in hoofde van verzoekster een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat in hoofde van verzoekster.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de overige elementen in het dossier, toont zij niet aan dat er wat haar betreft zwaarwegende gronden voorhanden zouden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog omtrent bescherming in haar land van herkomst is niet relevant gezien haar asielrelaas ongeloofwaardig bevonden is.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER